

lagt et eneste Havneanlæg paa Kysten fra Esbjerg mod Nord op til selve Skagen, er Grunden dertil, som det allerede er nævnt af den højtærede Minister og ligeledes vistnok af den ærede forrige Taler, det ærede 4de Medlem for 8de Kreds (Olufsen), for det første den, at de Planer, som de forskellige Kommissioner indtil den sidste har fremsat og lagt frem for os, for øvrigt ret omhyggeligt udarbejdede, har været meget kostbare i manges Øjne, efter vore Forhold alt for kostbare. 20—30—40 Mill. Kr. til Havneanlæg er jo ikke Smaapenge. At man har været noget betænkelig ved at gaa ind derpaa, og at det har været vanskeligt at samle et tilstrækkelig stort Flertal her paa Rigsdagen derom, er jo let forstaaeligt, i Særdeleshed da man i nogen Grad har manglet Erfaring om Havnebygningsarbejder paa selve Vestkysten og har været klar over, at Naturforholdene derovre var ualmindelig voldsomme, saa at der skulde stærke Værker til at staa imod. Noget har man maaske ogsaa overdrevet dette Hensyn og troet, at der skulde stærkere Værker til, end det synes nødvendigt.

Det var det ene. Et andet Forhold, som har skadet Sagens Løsning meget, har været, at naar der endelig var et Projekt fremme, som maaske ellers kunde være fornuftigt, har der paa de forskellige Pladser paa Vestkysten været Stemning for, at hver vilde have et saadant Anlæg udenfor sin Dør. Dette har igen givet sig Udslag i, at vedkommende Ægnes Repræsentanter her inde paa Rigsdagen har staaet og krigedes om, hvem af dem der skulde have Anlægget i sin Valgkreds. Disse store Vanskeligheder har kunnet spores, hver eneste Gang vi har behandlet Vestkystanlæg her inde paa Rigsdagen. Jeg mindes, at da jeg første Gang var med til Forhandling om Vestkystsager, i Samlingen 1901—02, da jeg lige var blevet valgt ind i Folketinget, havde Kommissionen af 1897 afgivet sin Betænkning, som det blev nævnt af den ærede foregaaende Taler, og havde stillet Forslag om at bygge en Vestkysthavn ved Skagen. Dette Forslag blev fremsat i Folketinget af den daværende Trafikminister, og det fremkaldte en livlig Forhandling, hvorunder man paapegede det mærkværdige i at begynde Havneanlæg ved Vestkysten med en Havn paa Østkysten. Der kom intet ud af Sagen det Aar; Udvalget sluttede med en Beretning, hvori udtaltes Ønsket om, at man kunde komme ud og se paa Forholdene. Dette skete, og den daværende Trafikminister rejste ud sammen med Udvalg fra begge Rigsdagens

Ting. Aaret efter kom der et Lovforslag — det blev Resultatet af Rejsen —, der gik ud paa ikke alene at bygge en Skagenshavn, men at bygge to Læmoler for Fiskerne paa selve Vestkysten, den ene ved Hanstholm og den anden ved Vorupør, til 1 Mill. Kr. hver, og dernæst at foretage nogle Arbejder med Høfdeanlæg paa den ubeskyttede Tange Nord for Thyborøn-Kanalen. Det viste sig, at da den daværende Minister valgte den Vej til fremsætte et Lovforslag, ved hvilket der blev givet lidt til de forskellige Pladser, gled Sagen, og vi fik gennemført Lovforslaget. Det var jo kun en Begyndelse. Man var den Gang enig om, at der maatte følge virkelige Havneanlæg efter paa selve Vestkysten. Maa jeg nu i Dag sige, at det har glædet mig ganske overordentlig, at selve Skagens-Havnen, om hvis Betimelighed der den Gang var megen Meningsforskel, dog har vist sig at gøre ret god Nytte og Fyldest om Fiskerihavn. Jeg ser deri et Varsel om, at de Havneanlæg, hvis Gennemførelse man nu staaer overfor, ingenlunde vil svigte de store Forhaabninger, som næres til dem. Forslaget her er man langt mere enig om, end man var om Skagens-Havnen den Gang. Men saa kom Sagen til at hvile igen i nogle Aar, og næste Gang, vi kom til at behandle Vestkysthavnesagen, var i Samlingen 1913—14, da den nuværende Trafikminister fremsatte sit Lovforslag om at bygge en Havn ved Thyborøn Kanal til 400,000 Kr., en forholdsvis beskedene Sum. I Forbindelse med dette Forslag stillede den højtærede Minister Forslag om at uddybe selve Kanalen til 5 m Dybde og befæste den nordre Tange med en Læmole i Forlængelse af Høfde Nr. 72. Disse Arbejder med Uddybningen og Læmolen var anslaaede til 1,400,000 Kr. Forslaget mødtes i Folketinget med et privat Lovforslag, indbragt af Vestkystens Folketingsrepræsentanter. Det er nævnt af den højtærede Minister, hvad Forslaget gik ud paa, og jeg skal ikke gentage dette, men blot bemærke og understrege, at det var atter et Forsøg paa at løse Vestkysthavnesagen ved samtidig at vedtage forskellige Havneanlæg, Støttestrukturer for Fiskeriet, paa de forskellige Pladser langs Vestkysten. Det var noget i den Retning, som maatte og skulde til for at samle et kompakt Flertal om Sagen her inde paa Rigsdagen. Det, der gav Stødet til dette private Lovforslag, var, som ogsaa nævnt af den højtærede Minister, det store Møde i Fredericia forgangen Aar, hvor Repræsentanter for Rigsdagen og for Fiskerne samlede